

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

De diversis dispositionibus, quæ magis ordinariè in exercitio orationis
occurrunt

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

vigili custodiâ cor & sensus meos observabo, Millies millenæ tibi sint gratiarum actiones ob patientiam ac bonitatem tuam, qua me tam diu ad pœnitentiam expectasti. Laus, honor & gratiarum actio tuæ clementiæ, qua etiam exaudire miseros non dedignaris: sis in æternum benedictus in cœlo & in terra propter misericordias, quas fecisti mihi miseræ creaturæ, omnigenis opprobriis ac pœnis longè dignissimæ. Omnes creaturæ tuæ te collaudent, quia tibi complacuit veniam indulgere miseris peccatoribus.

Quilibet amplius se dilatare poterit secundum suam devotionem atque impulsus Spiritus sancti, quem persequatur. Deinde concipiet bona proposita, oblationes & petitiones juxta præcepta & formulas supra præscriptas.

CAPUT XIX.

De diversis dispositionibus, quæ magis ordinariè in exercitio orationis occurrunt.

Postquam tradidimus præcepta, & exposuimus praxin trium partium orationis, necesse erit observare diversos status, in quibus orationis studiosi versari possunt, atque explicare, quomodo in singulis se habere debeant.

Status illos multum esse differentes, certum est: quandoque enim experitur quis magnam in orando facilitatem, atque animi promptitudinem; aliàs adeò hebetem se ac stupidum advertit, ut ne quidem materiam adoriri, aut

De
oratione

aut ullum bonum conceptum efformare possit.

Uno die quis persentiscet fervorem, alia die nescio quem experietur teporem ac languorem. Quandoque erit magnâ donatus quiete, tranquillitate atque attentione, millenis aliâs turbabitur distractionibus. Erit, cum magnâ potieretur devotionis abundantia, ac spiritus consolatione; mox molestissimis ariditatibus, ac desolationibus affligetur: imò quandoque etiam à gravissimis impugnabitur tentationibus. Hoc multum affligit Novitios ac Tyrones: aliqui enim hisce difficultatibus inquieti redduntur, parumque abest, quin exercitium orationis penitus abjiciant; alii nimium sibi complacent, nimiumque adhærescunt sensibilibus consolationibus, quibus utuntur dumtaxat ad amorem suum proprium nutriendum.

Prius verò, quam tradamus monita, ac regulas, quas in diversis statibus illis observare oportet, non abs re erit exponere, unde nam hujusmodi mutationes proveniant: dicimus ergo, illas provenire quandoque à Deo, quandoque à nobisipsis & quandoque à Diabolo. Nunquam enim orationi vacamus, quin Deus agat tanquam præcipuus Director, atque anima etiam ex sua parte cooperetur, quin & Dæmon adsit, omnemque conatum adhibeat, quo nos ab oratione divertat, vel saltem fructum illius impediat.

Deus illic agit ut primarius Director, ille enim est, qui animam ad orationem appellat, qui illam quasi manu prehensam conducit, qui que, ita loquendo, omnes itineris expensas facit,

Vnde veniant diversa dispositiones in oratione.

Deus in oratione animam dirigit.

facit, illi suggerendo bonas cogitationes, suppeditando ei verba, quibus illam vult uti, imprimendo ei bonos impulsus sanctosque affectus, ac denique inspirando illi cuncta proposita bona, quæ ipsa ibi concipit. Ad hæc illam quandoque extraordinariè lumine suo illustrat, suisque deliciis consolatur. Verùm ille ipse etiam quandoque animæ immittit difficultates atque ariditates, quasi ab ea ipse se elongaret, idque facit, ut probet fidelitatem illius, atque in amando constantiam ac veritatem.

Anima quoque nostræ suâ ex parte agit divinæ directioni cooperando, proposito argumento attentè insistendo, cogitationes bonas à Deo illi immittas utiliter recipiendo, sanctisque affectibus, quos ipse ei inspirat, bene utendo. Verùm sicuti anima illa affixa est corpori multis subjecto vicissitudinibus, à quo etiam in operando dependet, ita illa quandoque fa-

Vicissitudines in oratione sæpè oriuntur ex nobisipsis.

facilitatem, quandoque fastidium experitur ac difficultatem; adeoque frustra ille sibi ipsi caput obtunderet, qui æquali semper passu procedere coniteretur; ac proinde verissimum est, quod ait Sapiens: *Corpus, quod corrumpitur, aggravat animam, & terrena inhabitatio deprimit sensum multa cogitantem.*

Errores, quos Diabolus suggerit animabus contra orationem.

Diabolus, qui nil æquè atque hoc verè Angelicum exercitium abhorret, suis quoque partibus non deest, quia, quantum quidem potest, conmittitur, ut ab oratione divertat Religiosos, quandoque illius ipsis indens fastidium, quandoque verò etiam contemptum. Quibusdam persuadet, ipsam non esse nisi inventum humanum, aliis, rem esse impossibilem, atque alijs demum esse

esse

De
oratione

esse purum donum bonitatis divinæ, in cujus proinde acquisitione quis frustrâ defudet.

Mirati non immeritò possumus, tantum esse numerum Religiosorum, qui hisce circumveniri erroribus se sinunt; hoc etiam mirabilius est, reperiri nonnullos, qui, cum ingenii præclari sint ad assequendas scientias, hasce tamen Diabolicas suggestiones, quasi veritates indubitatas, evidentesque conclusiones, non solum admittunt, verum etiam in familiarium cum aliis consuetudine producant, non sine ingenti simplicium animarum præjudicio, magnaque admiratione eorum, qui oppositum experiuntur, velut ipsimet fortassis aliquando experti sunt primis Religiosæ vitæ suæ initiis, quando diem illum existimassent periisse, quo orationem (tanti illam faciebant) neglexissent. Nunc hora huic sancto destinata exercitio supplicium ipsis videtur, adeo ut functiones activæ vitæ subire malint laboriosissimas, quàm vel mediam horam impendere orationi; Cumque illi unà cum communitate assistere compelluntur, id faciunt sine præparatione, sine devotione, sine fructu & veluti per transennam. Quoad illos, qui primis istis insul-
 tibus resistunt, proque ingenti orationis existimatione, quam habent, ab ea retrahi, aut arte Diabolicâ avelli non queunt, inimicus ille salutis nostræ aliam init viam, aliasque adhibet machinas, cumque opus non possit, successum præpedire conatur, suggerendo complures distractiones, cogitationes pravæ, vanas, & impertinentes, corporis commovendo humores, eosque adeò conturbando, ut magnas quis

Alia Diaboli fraus.

quis sentiat gravedines, infirmitates, dolores, torpores, & ignavias, aut denique etiam excitando tentationes adeò furiosas, adeoque terribiles contra Deum, contra puritatem, contra fidem, aut etiam quandoque contra ipsum mysterium quod præbet meditationis argumentum, ut, nisi anima cautè sibi prospiciat, illam succumbere faciat, aut saltem negotium ei faceat. Quod si verò ei quis resistat, multò amplius perdit quàm lucretur, illiusque tentationes tantùm faciunt ad nostrum meritum. Cæterùm interiores animæ recessus penetrare nequit, sed totus illius conatus hæret in imaginatione & sensibus, ut proinde anima, invitis etiam omnibus hisce tempestatibus, semper remaneat libera, possitque interiorem suam conservare tranquillitatem ac pacem, sistendo in puro Deum per hasce adversitates glorificandi desiderio.

Nihilominus Cacodæmon, etsi hi duo in-
sultus ei non successerint, animum omninò
non despondet: tertiam enim viam in-
citando in imaginatione fallaces illuminatio-
nes, ac sensibilia quædam gaudia in appetitu
sensitivo, curandoque subtiliter, ut istæ illu-
strationes & gaudia desinant in fallacem sen-
suum libertatem, sicque anima à mortificatio-
ne abducatur. aut abstrahatur à reverentia,
quâ coram Deo assistere illam debere jam di-
ximus.

Verùm enim verò etsi tantopere ad nos per-
dendos allaboret Diabolus, certi sumus, Ange-
los nostros tutelares potenter omninò nobis
assistere, idque multò amplius in hoc, quam in
quovis

*Tertia
Diaboli
oppugna-
tio per
fallaces
illustra-
tiones.*

De
oratione

quo vis alio exercitio. Omnes enim inimici huius impressiones & conatus illi elidunt. Interiorius nos illuminant, neque parum ad cogitationes nostras sedandas conferunt. En diversas diversorum statuum ac dispositionum, quibus in oratione subjecti sumus, causas. Nunc age exponamus

Tres differentes vias, per quas animam Deus ad hoc exercitium conducit.

Deus ergò, quem primarium esse diximus in hoc sancto exercitio Directorem, tribus nos viis hoc in exercitio conducit. Prima est, quam ordinariam appellamus & communem; altera est sensibilis devotionis atque interioris consolationis, ac tertia privationis & ariditatis.

Prima est, ubi nihil nobis concedit, nisi *gratiam ordinariam*, quæ est imperceptibilis, sicque permittit, ut ipsi laboremus, applicando industriam, omnesque potentias nostras, juxta præcepta jam assignata. Quâ in replurimum oblectatur Majestas divina, ubi videt nos studiosè ac sollicitè laborantes, ut illius penitiolem cognitionem, ferventiolemque amorem percipiamus: atque hic labor extreme nobis utilis ac meritorius est.

Eapropter magnis animis illum debemus suscipere atque in eo absque omni fastidio, atque alterius status, hac vitâ durante, desiderio perseverare, imò statum istum magnifacere, aliisque omnibus præferre debemus, quia Deus est, qui